

Schola  
cantorum

Publicació de l'Arxiva Musical Schola Cantorum  
Entrar fundada l'any 1955 per Don Miguel Arnau  
La Vall d'Uixó Abril 2006 Revista 13





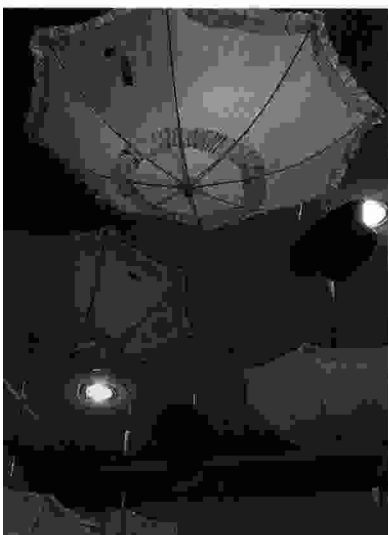
ATTENED MUSICAL  
SCUOLA CAUTION



# Sumari

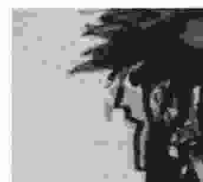


- 6 **Editorial.**
- 7 **Actualitat:** Presentació del llibre, Audicions segona avaluació, Vicentet de l'any, Processó de Dimecres Sant.
- 12 **Cinquantenari:** Homenatge als músics, Bust de don Miguel, 50 Records de futur, Concerts cor RTVE, Generalitat, Orquestra Russos.
- 18 **Certàmens:** Autonòmic, Moraira, Provincial, Concerts a l'Auditori, Concert a la plaça l'Assumpció.
- 24 **Grans obres:** Belkís, la reina de saba.
- 27 **Notícies d'un any inoblidable:** Jornada infantesa, Plaça de bous, Concert de Nadal, Concert Vila-real, Visita al Palau de la Música, I Festival Internacional de Música del Sant Esperit, L'empedrat del Cinquantenari, Nova bandera, Relació dels músics que han entrat a les bandes, Audicions de Santa Cecília, Concert a Albacete, Parlem amb Emilia Onrubia.



\*\*\*\*ATENEU MUSICAL SCHOLA CANTORUM\*\*\*\*  
\*\*\*\*\*presenta\*\*\*\*\*

*La  
Flauta  
Mágica*





ISSN 1699 - 7417

Schola Cantorum (La Vall d'Uixó)

Dipòsit Legal: CS-250-2000

"Schola Cantorum" és la revista de l'Ateneu Musical Schola Cantorum, entitat fundada l'any 1955 per don Miguel Arnau Abad.

[www.lascholacantorum.com](http://www.lascholacantorum.com)

Disseny de portada: Ana Pérez

Disseny i maquetació interior: Ana Pérez

Disseny Cartell Flauta Màgica: Vicent Antoni Ortega

Correcció de textos: Josep Vicent Font

Redacció: Enrique Salvador, Miquel Ortega, Josep Vicent Font, Carles Valls, Manolo Roig, Joan Montón, Vicente Joaquín Lacomba Orenga.

Fotògrafs: Pepé Aznar, Carlos Martí, Laura Orenga, Laia Pascual, Juan Carlos Orenga, Miquel Ortega, Ateneu Musical Schola Cantorum, Lourdes Abad, Alfonso Mangriñán.

Impressió: Imprempta La Gavina.

Agraïments a tots els que desinteressadament han aportat informació i documentació, sense els quals aquesta revista no hagués estat una realtat.

*Per la portada d'aquest número de la revista hem juntat els dos logotips que s'han creat per al Cinquantenari: el que ocupa l'espai central ha estat dissenyat per Incomedia prenent com a model l'escut de l'entitat donant-li un estil minimalista amb molt nítida. El logotip dels 50 anys va ser cosa de Juan Carlos Orenga: una figura de negra, representació de l'activitat musical que ens ocupa, conté els anys que l'Schola ha complit.*

# Editorial

**D**e miqueta en miqueta, concert a concert, sarsuela a sarsuela, la Schola Cantorum ha complit cinquanta-un anys. Hem superat el mig segle de vida. Qui ho hauria dit, el mes de març de l'any 1955, quan un grapat d'homes van presentar el Cor Parroquial de l'Església de l'Assumpció! Qui ho hauria dit, al cap de pocs mesos, quan van organitzar una orquestra d'emergència i es van atrevir a muntar la primera sarsuela, L'Alegría de la huerta! I qui ho hauria dit, pocs anys més tard, quan aquells homes van fundar una banda que, desafiant l'oposició impúdica de les autoritats de l'època, va començar una llarguíssima carrera de guardons que, successivament, culminen amb el primer premi en la Secció d'Honor del Certamen Internacional de València (juliol del 2004), el primer premi amb menció d'honor al Certamen Provincial (maig del 2005) i el primer premi amb menció d'honor al Certamen Autonòmic (octubre del 2005). No sabem si aquells fundadors, encapçalats per Miguel Arnau, van arribar a somniar en aquest Cinquantenari, però nosaltres, que tenim la sort d'haver-lo viscut, sí que podem seguir l'exemple dels nostres predecessors i anunciar a les noves generacions que els cinquanta anys no són el final de res. Al contrari, són el començament d'un nou cicle que, com sempre, té per guia la pau i la cultura per al nostre poble.

La Schola Cantorum és una entitat que viu intensament, apassionadament. Sempre ha sigut així. També ha tingut períodes de tranquil·litat, fins i tot d'apatia -perquè en una història com la nostra, que comença a ser llarga, hi ha temps per a tot-, però ni són abundants ni són significatius.

Els primers anys ja van ser convulsos. Per un costat, perquè el creixement va ser ràpid, gran part de la societat vallera pareixia esperar l'aparició d'una associació semblant per canalitzar les seues inquietuds corals, musicals, teatrals... culturals, en definitiva. D'un altre costat, perquè els intents d'asfíxia des del poder van obligar aquell cos que estava creixent a multiplicar

les energies i generar una forta capacitat de resistència. Després, quan pareixia que entràvem en un període d'ensopiment, es va produir la mort del fundador i tota la Schola Cantorum va viure en un estat de xoc. Va caldre tornar a l'esperit primitiu, va ser necessari recuperar la capacitat de lluita, la voluntat de resistència, per superar la crisi i restablir la il·lusió inicial. Així hem arribat a l'actualitat. Així hem complit els cinquanta-un anys en un estat de salut envejable. L'estat actual no és fruit de la casualitat. Les circumstàncies i el temps han volgut que la junta directiva actual visca un Cinquantenari d'èxits, però el treball ve de molt antic. Probablement el treball intens, el treball ben fet, ve des del primer dia. La Schola Cantorum sempre ha tingut gent abnegada, laboriosa, constant, que s'ha sacrificat per aquest projecte. Molts d'ells no sabien música, alguns sabien a dures penes llegir i escriure, però eren tan imprescindibles com el més sublim dels músics. És més, sense aquestes persones, gran part dels músics no haurien arribat a formar-se.

Tots els que avui som la Schola Cantorum tenim la sort de celebrar el treball ben fet de cinquanta-un anys. Sense el treball de la junta directiva anterior, la junta directiva actual no hauria sabut treballar; sense els mestres anteriors no tindríem els mestres actuals.

Per això, alhora que gaudim del moment actual, hem de mantindre la humilitat i la modèstia. Aquestes són unes virtuts que sempre van estar presents en els fundadors de la nostra entitat. Nosaltres som uns humils aficionats que treballem modestament per la cultura i el benestar del nostre poble. Això no ho hem d'oblidar mai. Hem d'estar tothora preparant-nos i oferint el millor que hi ha en nosaltres als nostres veïns. I hem de pensar que, amb el Cinquantenari, no s'acaba res. Enguany hem de continuar treballant, com l'any passat, com fa cinquanta-un anys. L'èxit més gran serà que, els qui celebren el Centenari, diguen de nosaltres el que nosaltres diem dels fundadors.



## Presentació del llibre



*Lluís Sanjaime, Manuel Muñoz, director general del Patrimoni Cultural Valencià, Josep Tur, Felip Miralles, Josep Font, Vicent Aparici i Santiago Algado, president de la Federació de Societats Musicals Valencianes.*

**A** la nostra entitat no ens permetim el plaer d'assaborir allò que fem. Tenim una programació tan atapeïda que només acabem un acte ja estem pensant en el següent sense poder seure per analitzar com ha anat l'anterior. Participar en la redacció d'aquest número de la revista, però, és un bon exercici per tornar la vista enrere.

No crec que ens oblidem mai del que hem viscut. Quedarà a la nostra memòria -la dels socis i simpatitzants- i humilment pensem que també en la memòria col·lectiva del poble perquè hem compartit la nostra festa amb la Vall, amb tothom.

Tots ens drem un bon grapat de bons records, de sensacions inoblidables. Però eixes vivències ens pertanyen, són retalls minúsculs que ens quedem per nosaltres i que se'n van amb nosaltres. *Àlbum de família* és patrimoni de tots: dels qui estigueren, dels qui estem i d'aquells que vindran. Un llibre que ens

connecta amb els nostres avis, amb els nostres nets. És també, la cirereta del pastís que hem anat elaborant amb cura i estima durant tot el Cinquantenari. I la cirereta no és qualsevol cosa!: és una cirera de cor de colom - varietat preferida del rei a l'Ocell Daurat- que ens ha dut després de quatre anys d'intens treball Josep Vicent Font. És un orgull tenir a l'entitat un músic amb la seua qualitat humana, la seua saviesa i que s'hi implique sempre de forma entusiasta en projectes com el d'aquest llibre.

*Àlbum de família: cinquanta anys de la Schola Cantorum de la Vall d'Uixó* es presentà el passat 24 de març en un sopar, celebrat als salons Passarel·la, que marcava la cloenda d'aquest any commemoratiu. Felip Miralles regalà a l'autor un llibre amb la següent dedicatòria: "En nom de l'Ateneu Musical Schola Cantorum i de tots els músics i cantants, socis i simpatitzants, la Junta Directiva vol deixar constància del sentit agraïment

i reconeixement a en Josep Font per la impecable feina feta en la creació d'aquest llibre.

Un llibre que és el colofó a 50 anys d'història viva d'una il·lusió col·lectiva, tan ben retratada en imatges i paraules en aquestes pàgines que quedaran pel record i la revisió. Fa goig apreciar la seua grandíssima qualitat.

### **Moltes gràcies, de tot cor**

La presentació va anar seguida d'un sopar a la que van assistir diverses personalitats: l'alcalde i diversos regidors de la Vall d'Uixó, diputats, a les Corts Valencianes i a les Espanyoles, el director general del Patrimoni Cultural Valencià i el vicepresident de la Diputació Provincial. Pel que fa a la Federació de Societats Musicals Valencianes, hi estaven presents el president, Santiago Algado, el representant provincial, Pepe Franch, i el delegat comarcal, Manolo Esbrí.

Escola de Música

## Audicions de Pasqua

**L**l'Escola de Música celebrà la fi de la segona avaluació amb una nova audició d'alumnes. La convocatòria va superar les previsions de la directiva de l'escola i la sala d'assaigs de la nostra seu es va quedar minúscula. Rubén de la Rosa, director de l'escola i presentador de l'acte, va demanar disculpes al públic que no podia seure. Mai abans unes audicions de Pasqua havien reunit tanta gent: pares, avis i amics van omplir ben aviat l'estança i l'audició va començar amb cinc minuts de retard per acomodar la gent que romania dreta.

Alumnes de piano, guitarra, flauta, violí, violoncel, saxòfon, trompeta, trombó, percussió, oboè, clarinet i també el cor infantil desfilaren durant dues hores davant d'un públic embadalit de veure com es desimbolien els xiquets tocant en solitari, en petits grups, amb l'acompanyament d'un reproductor de discos. Fa molt de goig comprovar els avenços dels alumnes i l'expressió il·lusionada dels seus seguidors.

Especialment aplaudida fou la interpretació d'una peça de percussió corporal per part dels alumnes de percussió acompanyats pel seu professor Rafa Maian.



*Ana Palacios, Mireia Pascual, Vicent Catalán, Rafa Maian i Anna Nebot, membres del grup de percussió.*

Tocar davant del públic suposa una motivació extra per als alumnes, que es preparen amb més cura les obres que han d'interpretar i els fa madurar en el seu procés d'aprenentatge i també en l'aspecte personal.

Després de vacances l'Escola emprendreà la recta final del curs, que acabarà amb el tradicional sopar a la plaça del Centre el proper 17 de juny.

## Festes Patronals de Sant Vicent



**L**es Festes Patronals de Sant Vicent han distingit l'Ateneu Musical Schola Cantorum amb el premi Vicentet de l'any. El guardó es lliurà al Teatre Municipal Carmen Tur el passat 10 de març, un acte entranyable on foren premiades diverses personalitats de la societat vallera i on també es presentà el llibre d'unes festes que ja han començat.

El nostre president, Felip Miralles, va rebre el premi amb aquestes paraules d'agraïment: "Bona nit, senyores i senyors. No descobrisc res dient en públic que cadascun dels membres de la Schola sentim que hi ha un lligam especial entre nosaltres i les festes de Sant Vicent. Sense aquest sentiment no s'explicaria, per exemple, la necessitat dels músics de fer "un bon paper" a la presentació de la regina, a la processó i, en general, a tots els actes en què participem. També és ben conegut que el sentiment és mutu. La festa de Sant Vicent té



una "devoció" especial per la Schola Cantorum. Per si algú en tenia algun dubte, la concessió d'aquest Vicentet ho aclareix definitivament.

La Schola Cantorum presumeix orgullosa del seu passat, per això estem a punt d'acabar un Cinquantenari ple d'actes simbòlics; i vol ser una entitat agraïda, que reconeix el suport i l'estímul que li dispensen les persones i les entitats més diverses. Ara és un bon moment per recordar aquestes característiques: orgull de la història, tan lligada a Sant Vicent, i agraïment a

tots vosaltres pel guardó que ens atorgueu.

En nom de la Schola Cantorum només em queda desitjar a tothom (regina, cort d'honor, clavaris, públic en general) que tinguem unes bones festes".

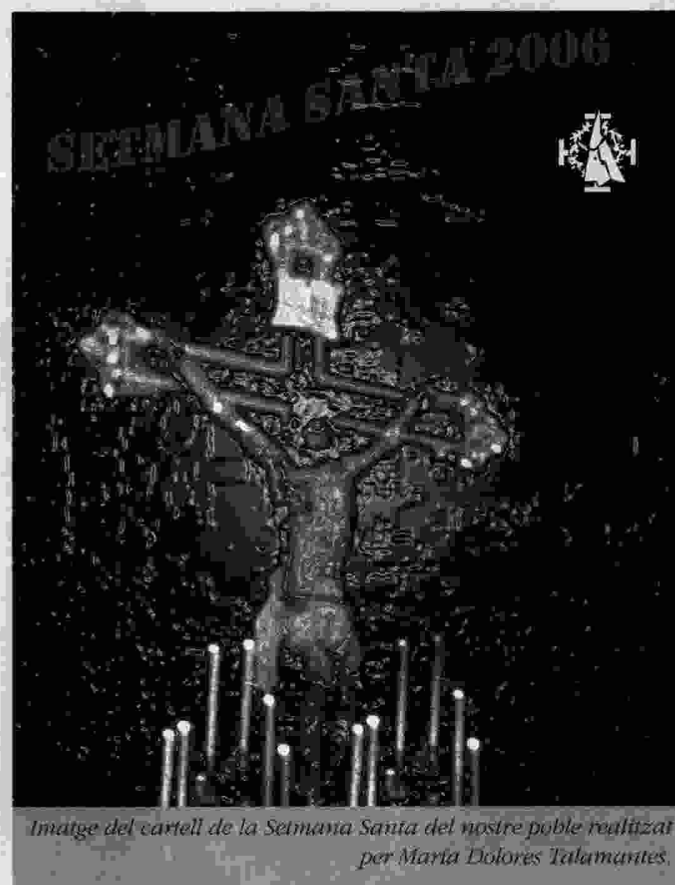
Aquesta revista, com és natural, no pot fer altra cosa que mostrar el seu acord amb cadascun dels termes amb què es va expressar el nostre president. Tan sols ens permetrem afegir un crit de rúbrica : "Visca Sant Vicent!"

Vicente Joaquín Lacomba Orenca. Corresponsal en Nueva Delhi.

## Procesión de Miercoles Santo

**E**ste año por sexta vez participa la Schola Cantorum en la Procesion General de Cofradias de Semana Santa. Debido al auge de la Semana Santa en toda España, en la Vall se decidió retomar esta tradicional procesión que pasaba por las dos parroquias antiguas y en 1988 se empezaron las polémicas gestiones para su realización. El primer obstaculo fue elegir el día, ya que antiguamente se celebraba Jueves Santo, y ahora, el clero de la Vall no quería ese día, tuvo que ser el Miercoles Santo, durante muchos años el clero de la ciudad sólo mando a un diacono para presidir esta procesión. Estuvimos casi un año para acordar el orden de las cofradias, impensable...

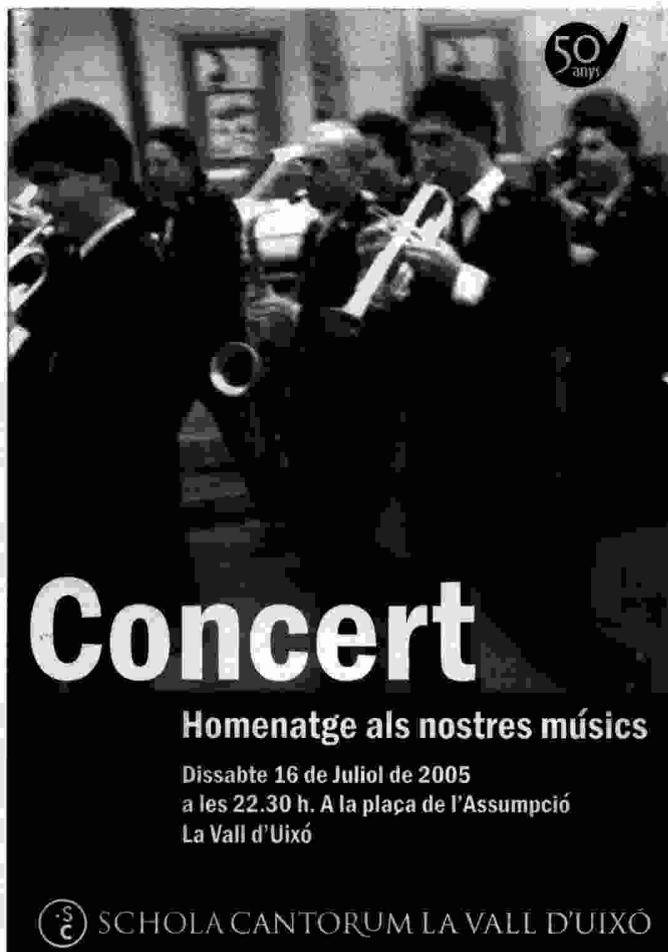
El Ecco Homo adelanto un dia su traslado. Despues estava el tema económico, las cofradias estaban dispuestas a asumirlo entre todas pero al final se consiguió que el Ayuntamiento pagara los gastos de esta procesión ya que era de toda la ciudad. Faltaba el tema de las bandas, algo siempre polémico en nuestra Vall. Como el tema económico era tan difícil D. Miguel me autorizó para que dijera en la Junta de Cofradias en la cual estaba entonces, que la Schola Cantorum particiaría gratis en 1.990 en dicha procesión. Aquello sento muy mal a cierta gente, que lo tomaron como un insulto. Al final después de muchos dimes y diretes se acordo que las tres bandas participarían en la Procesion General de todas las Cofradías por turno rotativo, haciéndose en una asamblea el oportuno sorteo. En el sorteo salió la Schola Cantorum para participar en la



*Imatge del cartell de la Setmana Santa del nostre poble realitzat per Maria Dolores Talamantes.*

Procesión de 1.991 y así de este modo con Don Miguel dirigiendonos,solemnizamos la procesion de éste año y de cada tres todas las posteriores.

## Concert Homenatge als Músics



**Concert**  
**Homenatge als nostres músics**  
Dissabte 16 de Juliol de 2005  
a les 22.30 h. A la plaça de l'Assumpció  
La Vall d'Uixó

**S** SCHOLA CANTORUM LA VALL D'UIXÓ

**S**i la Schola Cantorum ha sobreviscut cinquanta anys és perquè les coses s'han fet ben fetes. Amb tots els errors propis de les empreses humanes, però, en general, amb un balanç molt positiu. Emociona només de pensar els centenars, potser milers de persones que, gràcies a la Schola Cantorum, han destinat temps i esforç desinteressadament a elevar el nivell cultural del nostre poble. Tots ells, cadascun d'ells, mereix el nostre reconeixement: des del músic més sublim fins a qui obri el bar cada dia; des del cantant més exquisit fins a qui reparteix els papers. Tots són imprescindibles.

Sense parlar de cantants, sense parlar de la tuna, sense parlar de l'orquestra, cenyint-nos tan sols a la banda simfònica, en la Schola han tocat més de 300 músics. Només en la banda simfònica, no diem res de la banda de la Escola ni de la banda d'Iniciació. L'esforç

que fan aquests músics és realment enorme: anys d'estudi, hores i hores d'assaig... Han de repartir-se l'obligació amb el treball, amb els estudis, amb els repassos, amb l'esport, han de vèncer la temptació del televisor... I tot es fa debades, amb l'única recompensa de la satisfacció personal i d'alegrar els altres. Perquè els nostres músics (i això s'ha de dir ben alt) sí que treballen per amor a l'art: acudeixen a les cercaviles, a les processons, als concerts d'una manera desinteressada. Damunt, com es queixava un d'ells mig de broma, la nit que els homenatgem també els fem treballar...!

Voldríem que la convocatòria d'aquella nit, 16 de Juliol, haguera arribat a tots els músics que han tocat alguna vegada en la nostra banda simfònica. A tots. I que tots hagueren estat presents en aquest concert. Vam convocar també els familiars dels músics difunts. Tots ells són part de la Schola Cantorum, tots són part nostra.

Entre els absents, naturalment, ocupava un lloc privilegiat Miguel Arnau Abad, el fundador per excel·lència, que va dirigir el cor, la banda i l'orquestra fins a la seua defunció, l'any 1992.

Fou una nit màgica, emotiva. Les imatges que es projectaven del passat feien murmurar a la gent, que reconeixia en una foto desconeguda un familiar, un amic o fins i tot es reconeixia a ell mateix, de més jove vestit amb l'uniforme de la banda o bé aplaudint entre el públic. Més d'un va vessar una llagrimeta. La col·locació de les llums i el fons de tela del darrere va estar molt encertats i li va atorgar a l'acte un caràcter especial.

Retrobar-se amb gairebé tots els directors vius que han passat per l'entitat també fou molt bonic. Com si viatjàrem amb la màquina del temps els músics hem reviscut els gestos, les respiracions, els comentaris, la forma de treballar d'aquells amb els qui hem compartit molta música. Tots ens han dedicat molt de temps i esforç mentre han estat entre nosaltres. A tots els hi estem agraïts i els desitgem la millor de les sorts i volíem fer-los partíceps del nostre aniversari perquè tots ells van ser protagonistes durant una determinada etapa de la història de l'entitat.

En tants anys, com és natural, hem fet molts amics. N'hi ha uns que vingueren especialment a saludar-

nos des de molt lluny: eren els components de la Unió Musical Santa Cecília d'Arnedo, a la Rioja, amb la qual estem agermanats musicalment. El seu president, Miguel Pérez Galán, pujà a l'escenari a donar-nos un record i el president de la Schola Cantorum, Felip Miralles, l'obsequià amb un plat fet especialment amb motiu del Cinquantenari.

També ens acompanyà el president de la Federació de Societats Musicals Valencianes, Santiago Algado Finestrat, que tingué la gentilesa de felicitar-nos i lliurar-nos un obsequi.



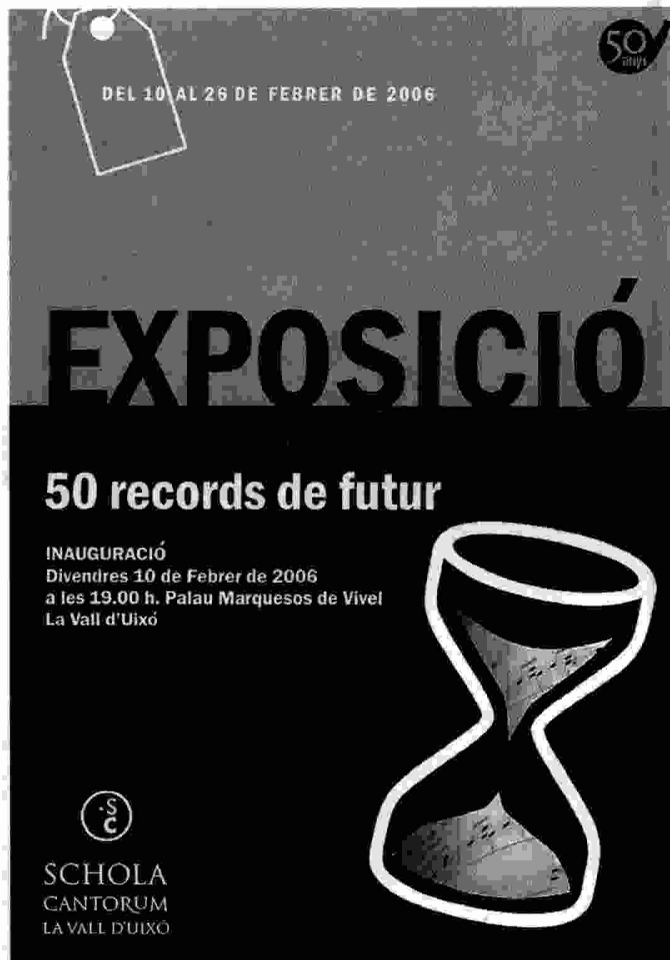
*L'alcalde de la Vall d'Utxó, Josep Tur, ens féu entrega de la Medalla d'Or al mèrit cultural, distinció aprovada unànimement per la Corporació Municipal, en reconeixement dels nostres cinquanta anys de treball pel poble. En el seu parlament recordà els temps en què els nostres fundadors patiren les incompreensions, els atropells, els abusos per part de les autoritats municipals, ens felicità per la tasca realitzada i ens animà a continuar treballant.*



El dia de l'Homenatge als nostres músics la Schola Cantorum va voler homenatjar també el nostre fundador, En Miguel Arnau. El seu bust, fet en bronze, es va col·locar a l'entrada de l'entitat. Des d'ací l'agraïment a la seua família per costejar-lo.

Per Miquel Ortega

## Cinquanta records de futur



DEL 10 AL 26 DE FEBRER DE 2006

**EXPOSICIÓ**

**50 records de futur**

INAUGURACIÓ  
Divendres 10 de Febrer de 2006  
a les 19.00 h. Palau Marquesos de Vivel  
La Vall d'Uixó

S  
C  
SCHOLA  
CANTORUM  
LA VALL D'UIXÓ

ATENEU MUSICAL SCHOLA CANTORUM



**50 RECORDS DE FUTUR**

HOMENATGE A LA SARSUELA  
**25 de novembre, 22:00 h.**  
**La Carpa**  
**LA VALL D'UIXÓ**

*Són escassos els pobles valencians que no tinguen una banda de música: pot ser més o menys nombrosa, pot ser més o menys "bona" (i perdonen que ho diga així, perquè totes són bones), però quasi tots en tenen. Però, quants pobles valencians tenen un quadre artístic que represente sarsueles? Si volen, poden eixamplar el cercle i buscar, per tot Espanya, agrupacions que muntin sarsueles. Quantes en trobaran? Però ara, de les poques que hagen trobat, que segur que en seran poques, llven les que no escenifiquen, és a dir, les que canten i s'acompanyen amb un piano però no actuen, no representen. Aleshores comprendran exactament el que volem dir, comprendran que, actualment, les companyies que fan sarsuela, arreu del món, són una rara excepció.*

*L'Ateneu Musical Schola Cantorum és, som, una d'aquestes rares excepcions. Nosaltres representem sarsueles i les representem en estat pur, tal com les van imaginar els seus autors: amb cantants, amb actors, amb orquestra, amb decorats, amb vestuari...*



**D**e nuevo recibo la llamada de Joan Montón diciéndome que tengo una semana para escribir el artículo para el próximo número de la revista. Una vez más tengo la impresión de que no tengo tiempo para escribirlo, ya que estoy inmerso en el montaje de un nuevo espectáculo. Pienso que podría contaros que os parezca interesante con respecto a la zarzuela. Revisando el último artículo que escribí para la anterior revista me dí cuenta de que hace un año que fue publicada. En ella hablaba del cincuentenario, del montaje de *La Alegría de la Huerta* y del *Asombro de Damasco* como nuevo proyecto.

Me pongo a trabajar, la información va surgiendo en el momento que tomo conciencia de todo lo que hemos hecho en este año, que no es poco.

En primer lugar deciros que *La Alegría de la Huerta* la estrenamos en mayo del 2005, en La Vall d'Uixó, la hemos representado, entre otros sitios, en el teatro Principal de

Castellón; el teatro se llenó al completo, lo que demuestra que vamos haciéndonos un hueco en el público de Castellón y que se muestran interesados en ver nuestras producciones.

En verano, hacemos nuestra gira de actuaciones, *La Alegría de la Huerta*, *Los Claveles* y como no *La Corte de Faraón*.

Destacar la actuación en el Parque del Oeste de Valencia dentro de la programación de la Feria de Julio, organizada por el ayuntamiento de esta ciudad.

Cuando acabó la temporada de actuaciones para nosotros, mes de octubre-noviembre, me centré en el montaje del *Asombro de Damasco*, pero recibo el encargo de montar el acto homenaje a la zarzuela dentro de las celebraciones del cincuenta aniversario de la entidad.

Toda nuestra maquinaria creativa se puso en marcha, teníamos poco tiempo. Se trabajó fuerte y

duro, el resultado fue un espectáculo llamado "50 Records de Futur, homentge a la sarsuela". "50 Records de Futur" partía del presente para encontrarse con el pasado y juntos mirar al futuro, una puesta en escena que combinó el canto, el teatro, los audiovisuales y efectos de luces, donde la escenografía tenía una presencia especial. Creo que gracias al esfuerzo de todos el mensaje, un mensaje de optimismo, llegó al patio de butacas a resultas de los comentarios que al final de la actuación hacía el público sobre el espectáculo que acababan disfrutar.

De nuevo me centro en el montaje del *Asombro de Damasco* pero..., Emilia Onrubia, que es la profesora de canto y que está con nosotros desde hace un año y a la que desde estas páginas le doy la bienvenida, propone realizar el montaje de "*La Flauta Mágica*" de Mozart.

Se reúne el equipo de dirección de la zarzuela y se evalúa la posibilidad de abordar este



*Teresa Castelló i José Antonio Segarra, mestres de cerimònia de l'acte, representaven el present i el passat de l'entitat*



*Una de les representacions de "La Alegría de la huerta" que s'han fet aquesta temporada*



*La Corte de Faraón, a l'Auditori de Vila-Real*

proyecto. Se estudian las luces y las sombras del proyecto respecto a nuestra capacidad para abordarlo:

Tenemos infraestructura, equipo humano con experiencia en montajes de espectáculos, una organización de trabajo adecuada para este tipo de proyectos, cantantes con las voces adecuadas, ilusión y ganas de trabajar y es una propuesta que atraerá a gente interesada por la opera, la realización de este proyecto nos aportara una mejor preparación para abordar en el futuro las nuevas zarzuelas que pongamos en escena. El año 2006 es el doscientos cincuenta aniversario del nacimiento de Mozart, sería una buena oportunidad para que esta entidad participe en un acontecimiento mundial de esta categoría, haciendo su aportación a la obra de Mozart .

En cambio tendríamos que mejorar algunos aspectos técnicos musicales del coro, adecuar esta opera a nuestras posibilidades técnicas de infraestructura y económicas, contamos con poco tiempo según nuestra forma de trabajo, las partes cantadas serian en alemán, nuestro público esta acostumbrado a ver zarzuelas.

Después de analizar estas luces y estas sombras y alguna cosa más, se vio que tendríamos dificultades, pero éstas no eran insuperables ni en ocasiones menores que las que plantea el montaje de algunas zarzuelas que ya hemos hecho.

Por lo que se decidió abordar el montaje de *La Flauta Mágica* de Mozart para el año 2006. Así se lo presentamos a la Junta Directiva que aprobó nuestra propuesta, dejando el *Asombro de Damasco* para la temporada del 2007.

El 10 de febrero se inauguró la exposición "50 Records de Futur" en el Palu de los Marqueses de Vivel. Donde se quiso hacer un repaso de 50 años de trabajo en la entidad, exponiendo fotos, trajes, objetos, instrumentos, imágenes, documentos, etc. que representaban el camino recorrido en cincuenta años de existencia. La zarzuela tuvo su sitio con una presentación de fotos, decorados, trajes y objetos que querían ser una representación antológica de nuestro trabajo, aunque desgraciadamente solo contamos con la producción que se ha realizado a partir del año 1996.

Actualmente estamos inmersos en el montaje



*El brindis de la Traviata fou la peça escollida per acomiadar-nos del públic en aquest homenatge a la sarsuela titulada Cinquanta Records de futur.*

de la *Flauta Mágica* de Mozart que se pretende estrenar para el 10 de junio en la carpa municipal de La Vall d'Uixó, Patrocinada por La Caja de San Isidro.

Efectivamente los pronósticos se van cumpliendo, ha aparecido gente nueva interesada por la ópera i que se ha integrado en nuestro grupo tanto a nivel de coro como de solistas. Cantar en alemán a algunos, tanto en el coro como solistas, les está resultando un poco difícil, pero lo están superando con ayuda de la profesora de canto, Emilia y de Cristian, el pianista repetidor que es de origen alemán y al que también le doy la bienvenida a nuestro grupo. La puesta en escena se está consiguiendo adecuarla a nuestras posibilidades sin dejar de lado la

esencia de la obra, haciendo nuevas propuestas estéticas en escenografía, vestuario, atrezzo, en definitiva una nueva concepción, nuestra concepción de lo que es *La Flauta Mágica*, dentro de nuestras modestas posibilidades.

Otra persona que se ha integrado no hace mucho es Carlos Perales como nuevo director del coro, que da la casualidad que ha vivido en Viena y ha dirigido *La Flauta Mágica* en esa ciudad, bienvenido.

Bien, Joan llama a mi puerta y me pide el artículo le digo que lo estoy acabando. Sólo deciros que ya estamos en el próximo cincuentenario y que compréis el libro "Álbum de Familia", es muy interesante.

#### **ACTUACIONES de SARSUELA**

##### **La Alegría de la Huerta**

*La Vall d'Uixó, Sant Isidre, 21/05/2005*

*Moncofa, 26/07/2005*

*Nules, 14/10/2005*

*Montroi, 12/11/2005*

*Castelló, Teatre Principal, 27/11/2005*

*Onda, 08/12/2005*

##### **La Corte del Faraón**

*València, Parc de l'Oest, 21/07/2005*

*Borriana, 04/09/2005*

*Sueca, 09/09/2005*

*Vila-Real, 01/04/2006*

##### **Homenatge a la sarsuela**

*La Vall d'Uixó, 25/11/2005*



Cor RTVE

**P**odem dir orgullosament que, no sols la Schola Cantorum, sinó tota la Vall d'Uixó han viscut un somni que serà recordat durant molt de temps. Per la quantitat i la qualitat d'actes musicals que la Schola Cantorum ha programat enguany, l'Any del Cinquantenari ja ha marcat una fita en la nostra història musical. Pocs podien arribar a imaginar que veuríem uns actes com els que vam presentar: un concert al teatre municipal a càrrec de l'Orquestra Els Joves Virtuoses La Perla de Moscou, el Cor de Radiotelevisió Espanyola, el Cor de la Generalitat \_tots dos celebrats a l'església de la Nostra Senyora de l'Assumpció! Semblava un objectiu impossible, però la Schola Cantorum, que va nàixer en forma de cor, volia que el seu Cinquantenari deixara una fita, una altra més, en la història musical de la Vall d'Uixó. Després dels èxits amb la Banda, després dels èxits amb la sarsuela, el Cor, el nostre format original,

també reclamava un lloc de preferència.

Va caldre un esforç enorme. Tothom és ben conscient de les dificultats i no caldrà que entrem en detalls. Però sí que volem deixar constància que, en primer lloc, ha estat necessària una quantitat ingent de treball i entusiasme, virtuts que, afortunadament, a la Schola Cantorum tenim a mans plenes. Ha fet falta també que altres persones i entitats cregueren en el nostre projecte i en la nostra capacitat, i per això vam tenir el patrocini de Joventuts Musicals al concert de l'orquestra russa, d'Edycon, de Barrachina's, de la Caixa Rural Sant Vicent, de la Caixa Rural La Vall-San Isidro, de l'Ajuntament de la Vall d'Uixó i de la Diputació de Castelló, en el cas del concert del Cor de RTVE i de l'empresa Menero-Hoyo, l'Ajuntament de la Vall d'Uixó, la Diputació de Castelló i l'Institut Valencià de la Música en el concert del Cor de la Generalitat.





Cal destacar un element imprescindible en quant al concert del Cor de RTVE: les gestions de Pedro Botías, un músic criat a la Schola Cantorum i actualment gerent artístic del Cor i l'Orquestra de Radiotelevisió Espanyola. És una sort que un membre de la Schola Cantorum ocupe un càrrec de tanta responsabilitat. És una sort, sí, però no una casualitat. Aprofitant el marc en què ens trobem, recordarem la paràbola del sembrador. La Schola Cantorum fa cinquanta anys que sembla la seua llavor en terra bona, és natural que pugua collir bons fruits.

El nostre president, Felip Miralles, lliurà a Pedro el plat de record que hem fet expressament amb motiu d'aquesta commemoració.

L'Orquestra Els Joves Virtuosos *La Perla de Moscou* està formada per intèrprets graduats o postgraduats del Conservatori Superior de Música Piotr Txaikovski de Moscou. En la primera part d'aquest concert que fou dirigit pel

nostre Lluís Sanjaime, interpretaren obres d'Edward Elgar, Joaquín Turina i Piotr Txaikowski i a la segona part comptaren amb la col·laboració de músics de vent de la Unió Musical de Montroi i de la nostra entitat i amb alumnes del Taller de Cant: Manuel Valero, Toni Forner, Mila Orensa i Maria Isabel Segarra per interpretar fragments de la *Flauta Màgica*. Polina Borisava, violinista de 16 anys, tancà l'esdeveniment tocant el primer moviment del Concert per a violí i orquestra d'Aram Khatxaturian.

El Cor de Radiotelevisió Espanyola -fundat l'any 1950 amb el nom de Los Cantores Clásicos- va estar acompanyat a l'orgue per David Malet i interpretaren, dirigits per Mariano Alfonso, a la primera part composicions de Felix Mendelssohn i a la segona la Missa en re major, opus 86 d'Antonin Dvorak.

Per la seua part el Cor de la Generalitat Valenciana, una agrupació nascuda l'any 1987, estrenà a la

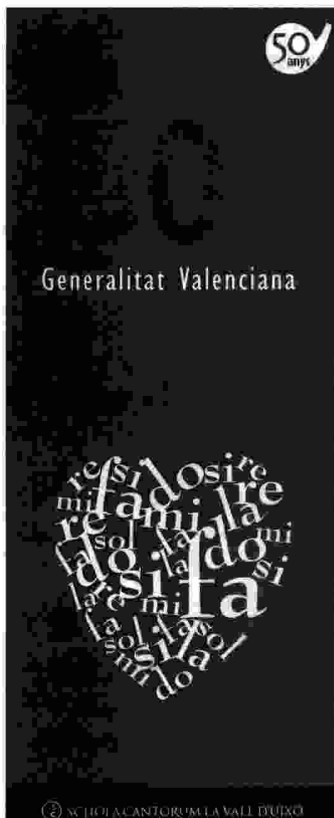
50 anys

**Orquestra**

**"La Perla" de Moscú**  
*Jóvenes Virtuosos*  
 Dissabte 23 de Juliol de 2005, a les 22.00 h.  
 al Teatre Municipal, La Vall d' Uixó.

SCHOLA CANTORUM LA VALL D'UIXÓ

segona part del concert La Missa per a doble cor de Frank Martin. En la primera interpretà peces de compositors romàntics (Mendelssohn, Brahms, Bruckner) i una obra del polonès Krzystof Penderecki. El seu director és des de fa set anys Francesc Perales.



## Campions autonòmics!



**E**l passat 23 d'octubre vam aconseguir de nou una fita històrica, colofó immillorable per a la commemoració dels cinquanta anys d'existència de la nostra estimada entitat: el primer premi amb menció d'honor al XXVII Certamen de Bandes de la Comunitat Valenciana dins de la primera secció.

El dia del certamen, però, va arribar amb la incertesa pròpia del que passarà davant la prova que suposa un certamen, encara que plens de confiança en les nostres possibilitats, després de setmanes d'intens treball i sabent-nos una de les millors bandes de l'actual panorama musical valencià amb el primer premi aconseguit al Certamen Internacional Ciutat de València. Açò, que ens ompli d'orgull i ens esperona, també ens crea un sentiment de por, de responsabilitat de realitzar un bon paper, no baixar el nivell, en poques paraules: continuar sent els millors. Així, amb el cor ple de sentiments contraposats, arribarem al complex educatiu de Xest. Era migdia passat, ja que la primera secció estava convocada per la vesprada. Nosaltres erem els primers, cosa que segons uns podia afavorir-nos, segons altres perjudicar-nos, com podia fer-ho també que estiguera tal o qual persona en el tribunal -sempre buscant un motiu que avale la quiniela pròpia en el moment del resultat- En l'espai de temps anterior a l'inici de la nostra actuació al certamen, es reproduïren

escenes semblants a les que esdevenen en qualsevol altre certament: nervis, expectació, enmig dels rogles dels que afinen, els que comenten els fragments en els que tindre més cura, els que fan broma per relaxar els nervis... El desfici, va ser incrementat degut a que els tribunal es va retardar i es perllongà el moment anterior al control previ a l'actuació. Tot aquest neguit, però, es va esvaïr en el moment que començarem a interpretar la primera de les obres a interpretar: *Tres secuencias sinfónicas* de Salvador Chuliá, l'obra obligada per al certamen i, que a l'igual que les de la resta de seccions, va ser composta per encàrrec de la federació a propòsit del Certamen. Tot seguit, empenquèrem l'obra lliure, les danses sinfòniques de *West Side Story* de Leonard Bernstein en una transcripció per a banda del nostre director, Lluís Sanjaime.

Alleujats després d'haver acabat una bona feina, amb la satisfacció de saber-la ben feta i amb impaciència de saber el resultat acabarem de passar la vesprada, cadascun com millor podia: uns al bar, altres xerrant, els més escoltant les altres bandes per tindre elements de judici i valorar la feina feta pels altres i poder després rebatre o corroborar el resultat amb coneixement de causa. A la fi va arribar el moment de fer públics els resultats. Primer van ser els de la tercera secció on resulta guanyadora l' Agrupació Musical d'Alfara del

## Estada a Moraira

**A**mb motiu de la preparació per al Certamen Autonòmic de Xest es va organitzar un viatge a la localitat alacantina de la Moraira, que es duria a terme durant el cap de setmana de l'1 i 2 d'octubre del passat any. Malgrat la poca duració d'aquesta eixida cal dir que es va aprofitar el temps d'allò més bé i vam poder comprovar que el treball i l'oci són dos aspectes totalment compatibles.

Una vegada es va arribar al alberg els músics van deixar les seues pertinences a les habitacions. A continuació se'ls va mostrar les diverses instal·lacions i seguidament es van fixar els horaris del menjador i dels assajos. Després de dinar el vent-fusta i la corda van començar a trencar el silenci de l'alberg amb un assaig parcial que continuaria amb un de vent-metall i percussió. Una vegada finalitzats els parcials es va fer un assaig general per a posar en comú tot el treball realitzat durant la vesprada. En acabar tots a sopar i després de "festeta" pel poble a passar-ho bé. A l'endemà, uns amb més facilitats que uns altres, tots es despertaren i després de dinar es va emprendre el viatge de tornada cap a la Vall. En l'autobús uns escoltaven música, els altres xerraven, uns altres dormien i els més atrevits feien "sudokus".



Com a valoració personal diria que aquesta activitat va estar molt encertada, ja que a més del treball musical que es va realitzar també es van fiançar els vincles entre els músics, inclús de generacions prou distintes. Tots sabíem que ho anàvem a passar molt bé però, sense oblidar-nos que també havíem de fer uns bons assajos i rendir el màxim possible en ells. Pense que els músics van saber estar en cada context i van tindre un comportament exemplar. Esperem que hi haja moltes més eixides com esta.



Patriarca. Tot seguit, amb un desassossec creixent, van ser les bandes de segona secció on obtigué el primer premi la Societat Musical La Primitiva de Rafelbunyol. Finalment arribava el moment decisiu, la primera secció. Primer alleujament i nervis a flor de pell, el tercer premi era per a la Unió Musical de Benidorm, amb 325,5 punts. -Seria el segon premi per a nosaltres?- Esclat d'eufòria en donar el nom de la banda que obtenia la segona posició: la Unió Musical de Godelleta amb 345,5 punts. Era un fet, erem els guanyadors. Com va poder, entre els nostres crits de joia i els impropis dolguts dels perdedors, l'encarregat de donar els resultats va confirmar el que ja sabíem: el primer premi amb menció d'honor era per a l'Ateneu Musical Schola Cantorum de la Vall d'Uixò amb 346 punts, tan sols mig punt de diferència que sabia a poc, i que esperonava als segons classificats. Però, be, ja se sap que no plou a gust de tots. La veritat, malgrat tot, era que erem proclamats "com la millor banda de la Comunitat Valenciana", com gallardejaven i ens repetien, Felip Miralles, el nostre president i el director, Lluís Sanjaime.

Curulls de la joia pel premi rebut, ens em tornàrem cap a la Vall amb gran sarau, exultants d'alegria. Una volta al poble, entre traques i coets, emprenguérem a corre-cuita una sorollosa cercavila amb la música d'una improvisada xaranga i la cridòria de la clac que ens acompanyava. Calia celebrar el triomf i fer participes a tota la població. Acabarem la nit brindat amb cava a la nostra seu, encara que no es va poder allargar massa perquè a l'endemà començava una nova setmana de feina i classes, amb la ressaca del triomf.

XXVIII Certàmen Provincial de Bandes

## Menció d'honor al Certamen Provincial



*Els músics de la Banda Simfònica celebrant el triomf durant el viatge de tornada*

**L** 1 de maig del 2005, la banda simfònica va participar en el XXVIII Certamen Provincial de Bandes celebrat a Segorbe. Com ja fera per primera vegada en 1976 i totes les vegades que ha concorregut al certamen provincial, es va enquadrar en la Primera Secció. Les condicions per a prendre part en esta secció eren presentar una formació amb més de 65 músics i que no sobrepassara els 85. Encara que podem congratular-nos per comptar amb una àmplia plantilla, la directiva va haver de planificar qui tocaria en el certamen i alguns no van poder fer-ho per imperatiu de les bases.

L'auditori Salvador Seguí va acollir l'esdeveniment els dies 30 d'abril i 1 de maig. Durant la primera jornada, dissabte, van ser les bandes de Segona i Tercera Secció les que van competir pel títol provincial,

sent guardonades la de Xilxes i Soneja.

El programa del diumenge, 1 de maig, va incloure l'actuació fora de concurs de les bandes de Catí i Benasal, en la Quarta Secció; l'única banda de Primera Secció, l'Schola Cantorum; i, com tots els anys, la banda amfitriona que tanca el certamen, honor que va correspondre en esta edició a la Societat Musical de Segorbe.

L'obra obligada era "El festín de Baltasar", de Salvador Giner; però va ser la interpretació de l'obra de lliure elecció la que va causar major sensació i amb la que la banda més va disfrutar. L'obra elegida en esta ocasió va ser "West Side Story" de Leonard Bernstein, en un arrelament del nostre director, Luis Sanjaime. A pesar d'estar pensat per a auditori, el de Segorbe no oferix les millors

condicions acústiques; però això no va suposar un obstacle perquè tots acabàrem molt satisfets de la nostra actuació. No era poca la responsabilitat de la banda; perquè encara que ens presentàvem al certamen en solitari, hi ha la possibilitat que es declare el premi desert, amb la deshonra que això suposa. A més, sempre que la banda ha participat en este certamen ha aconseguit el Primer Premi; tant quan ho ha fet en solitari com quan ha competit amb altres formacions provincials.

Una vegada més, l'esforç va tindre la seua recompensa i, davall la sòbria direcció de Luis Sanjaime, realitzàrem una interpretació que ens va valdre el Primer Premi i Menció d'Honor, amb una puntuació de 342 punts, i poder representar a la nostra província en el Certamen Regional de Xest, en el que competirem amb les millors bandes de la Comunitat Valenciana. El jurat, compost entre altres per Enrique García Asensio, va saber valorar l'adequada preparació de les obres i la solvència en els passatges més complicats. El públic també va emetre el seu veredict e ovacionant atronadorament l'execució de "West Side Story".

Tindre una història és tindre un honor i un deute. Quan un vist l'uniforme de la Schola Cantorum representa molta gent bona i respon d'un llarg camí de virtut i de triomfs. L'any del Cinquantenari de la nostra entitat, la responsabilitat era encara més gran. Així ho van entendre els que van fer possible este certamen, músics o no, i vam poder, una vegada més, presumir de la nostra "Schola".



## Concerts a l'Auditori de Castelló

**E**n el darrer trimestre del passat 2005 vam tindre l'oportunitat d'actuar per partida doble en l'Auditori de Castelló, el que sempre representa un fet remarcable, tan pel que suposa en quant a les seues instal·lacions com per la projecció de la banda envers el públic de la capital. D'açò últim, però, cal dir que els assistents -fora de la nostra clac- són exigus, tal volta a les hores en que es programen aquests concerts. Tal volta açò siga un indicador del paper secundari que, malauradament, té dins de l'àmbit cultural la música de banda. Valguen aquestes paraules com a reivindicació.

La primera de les visites es va fer el 12 d'octubre, dins del festival de les tres bandes guanyadores de cadascuna de les seccions del certamen provincial organitzat per diputació. A més aquest concert servia de preàmbul i preparació al certamen de bandes de la Comunitat Valenciana de Xest.

El programa que es va interpretar per cadascuna de les bandes va ser el següent:

### **Santa Cecília de Xilxes**

*De tiempo y quimera*  
*Murallas*

Luis Serrano Alarcón  
J. Gonzalo Gómez de Val

### **Unió Musical de Soneja**

*Viatges*

Ximo Cano

*Simfonieta n°1 "Echo de la montagne"* Ferrer Ferran

### **Ateneu Schola Cantorum de la Vall d'Uixó**

*Tres secuencia sinfónicas* Salvador Chuliá  
*Dances Simfòniques de West Side Story*  
Leonard Bernstein (arr. Sanjaime)

La segona de les visites va esdevindre en el mes de desembre, concretament el dia 11, dins la programació habitual de l'auditori. El programa per a aquesta ocasió va ser:

### **1a part**

*Palмира Mañez (pasdoble)* Vicente Ortiz  
*Tres secuencia sinfónicas* Salvador Chuliá  
*Belkís, la reina de Saba* Otorino Respighi

### **2ona part**

*El llac dels cignes (selecció)* Piotr Txaikovski  
*Star Wars* John Williams (arr. Sanjaime)  
*El Danubi blau* Johann Strauss

Aquest mateix programa va ser interpretat una setmana després en el Concert de Nadal així com en el Concert que amb motiu de l'aniversari de la Caixa Rural de Vila-real va tindre lloc en els salons de dita entitat.

Banda Simfònica

## VIIIé concert a L'Assumpció

**L**a Banda Simfònica de l'Ateneu Musical Schola Cantorum tornà a presentar-se davant del seu públic en la VIII edició del Concert a la Plaça de l'Assumpció, un acte imprescindible que ens serveix per donar la benvinguda a la tardor i encetar un nou curs.

Enguany, el concert venia marcat per la imminent participació de la Banda al certamen autonòmic, el 23 d'octubre a Xest. Vam aconseguir el primer premi en el Provincial, el passat mes de maig, i ara havíem de preparar-nos per competir amb les bandes que van guanyar a València i a Alacant.

La primera part nit estigué reservada a les obres amb què ens presentarem a aquell certamen. La primera, *Tres seqüències simfòniques*, desconeguda per a tothom: l'ha composta Salvador Chulià expressament per a peça obligada del Certamen. En canvi, la segona, *West Side*

*Story*, sí que la coneixem. A la segona part interpretarem dues obres conegudes pel nostre públic: la fantasia llatina d'Alfred Reed, *El camino real*, i l'obertura *1812* de Txaikovski. Quantes vegades ha tocat la Schola Cantorum el *1812* Dirigida sobretot per Miguel Arnau, però també per Manolo Segarra i per Llorenç Mendoza l'hem tocada a València, a Soneja, a Benicàssim, al Campo de Criptana, a Monòver, a Algímia, a Sogorb, a Castellnovo, a Alboçàsser, a Moncofa, a Fondegulla, a Vilafranca del Penedès, a Paiporta... I a la Vall, naturalment, en diversos escenaris: la plaça del Centre, la plaça de l'Assumpció, el cine Espanya, la sala Pachà, la placeta de Sant Vicent... El *1812* és una obra que ha marcat la Schola Cantorum perquè, al costat de moments de glòria, ens ha deixat anècdotes casolanes, com l'apoteosi final en què al campanar de la banda, ideat per Manuel Escuder i elaborat per Antonio Lluch, s'uneix el repic majestuós i poderós de les campanes de l'església de l'Assumpció.





Grans Obres. Per Enrique Salvador

# BELKIS, LA REINA DE SABA

OTTORINO RESPIGHI (1879-1936)



THE QUEEN OF SHEBA.—Cimon, Jr.

**Reina de Saba:** Em trobe davant el famós Rei Salomó?

**Rei Salomó:** Eixe soc jo, admirada reina.

**Reina de Saba:** Vinc de llunyanes terres, fascinada per les meravelles que se contenen tu i de la teua ciutat. Confie que m'acceptaràs com el teu hoste durant uns dies.

**Rei Salomó:** Israel sempre ha tingut fama d'hospitalitat amb els estrangers, molt més amb els que venen en so de pau.

Molts homes i dones importants van anar fins a Jerusalem per a conèixer el rei Salomó, que era famós per la seua gran saviesa, però ningú comparable amb Belkis, la reina de Saba. Així doncs, la reina dels països dels aromes i del sàndal va emprendre

el camí a terra Santa, creuant el gran desert d'Àfrica amb una monumental caravana carregada amb tresors, esclaus, soldats, elefants i camells. La seua arribada a Jerusalem va ser celebrada amb una gran festa. Segons contenen antigues llegendes, Belkis li va fer una proposició al gran Salomó: si resolía uns enigmes li donari a canvi el Sant Grial. Salomó va acceptar el repte i el va guanyar. Durant la seua estada els dos protagonistes es van enamorar, encara que també diu la llegenda que Salomó es va enamorar de Belkis sense conèixer-la. L'any 1931, Ottorino Respighi va compondre la música per a un dels seus projectes més ambiciosos, el ballet basat en l'episodi bíblic d'aquesta trobada entre el rei Salomó i Belkis, anomenat "Belkis, la Reina de Saba". L'estrena va ser el 23 de gener de 1932 en el teatre de "La Scala" de Milà i l'èxit va ser considerable. Dos anys després Respighi va extraure del Ballet original la suite orquestral i la va estructurar en quatre temps. Recordem que una suite és un conjunt de danses amb els temes més significatius de l'obra original. A més també podríem classificar aquesta obra dins del gènere programàtic ja que la música ens va descrivint una sèrie de situacions i escenes.

A continuació passe a explicar el significat de cada un dels temps o moviments que componen aquesta suite:

## 1. "El somni de Salomó".

Comença aquest moviment amb una introducció molt tranquil·la que reflexa la malenconia que té Salomó en la soledat del seu harem mentre està contemplant el cel estelat de la nit. El rei pensa en Belkis. Li han contat meravelles sobre la bellesa i elegància d'aquesta dona. A continuació es dorm i somia amb una marxa solemne per a rebre a la reina de Saba. Aquesta música és molt majestuosa i ens vol mostrar el gran poder que té Salomó. Seguidament ens trobem amb un solo expressiu i molt emotiu de violoncel que representa l'emoció del monarca per conèixer a eixa dama estrangera. Aquest solo desemboca en un gran tutti orquestral en el que les cordes interpreten a l'uníson aquest tema d'amor que ha fet el violoncel però encara amb més passió. És el moment de l'encontre en el que Belkis, dominada per l'emoció, cau rendida als peus de Salomó com si es tractara d'una menuda i inofensiva coloma.



## 2. “Dansa de Belkis a l'aurora”

S'està fent de dia. Belkis està dormint en un divan de malaquita verd adornada amb robins i custodiada per quatre esclaus de color en els frondosos i exhuberants jardins Kitor. A lo lluny es poden veure les torres del palau i més enllà el impressionant Mar Roig amb els primers reflexos del sol. La reina de Saba està descansant mentre somia amb l'amor del seu estimat rei Salomó. La música, caracteritzada per un ritme reposat i irregular personificat amb un tambor àrab, està dotada d'una gran sensualitat i vol simbolitzar una escena amb marcats trets eròtics que estan representats en la mateixa figura de Belkis. Poc després la reina es desperta i eleva les seues mans per a saludar al llum del dia. Es posa a dansar descalça en honor al sol nascut. Dansa amb elegància, naturalitat i amb molta sensualitat. Al mateix temps els primers raigs de sol recorren i il·luminen el seu cos esvelt...

## 3. “Dansa guerrera”

Estem de celebració en honor a la reina Belkis. El moviment comença amb una dansa boja i estrepitosa



*Salomó i la Reina de Saba en un relleu fet de bronze de la porta del Paradís del Baptisteri de Florència, obra de Lorenzo Ghiberti.*

en el que uns joves atletes, de pell bronzada i quasi despullats, corren d'un lloc a un altre fent sonar enormes tambors de guerra i de diversos tamanys sobre els quals saltan, dansen i fan cabrioles interpretant un ritme frenètic amb els peus.

Tot açò va a parar a una nova secció que encara és més estrepitosa i espectacular. Representa la eufòria de l'exèrcit negre de Salomó que rep i saluda a Belkis amb crits de guerra mentres mouen les enormes llances i ballen amb una impetuosa i desesperada dansa en honor a la guerra.

## 4. “Dansa orgiàstica”

Aquesta dansa acompanya la unió dels dos monarques. L'escena es desenvolupa en els jardins del palau, que estan replets de cedres i palmeres, en els

que s'ha preparat un espectacular convit de festa per a tal ocasió. Hi ha molta gent: tribus d'homes i dones; soldats, esclaus... Tots ballen una gran dansa orgiàstica i brinden en honor de Salomó i Belkis. La música té molta força i està impregnada d'un caràcter molt desenfrenat i arriba a punts d'autèntica bogeria. Tot culmina al final de l'obra, amb el gran



*La Reina de Saba ofereix diversos regals a Salmó (pintura etiopie del segle XIX)*

solemne, en el que en mig d'exclamacions, ovacions i balls frenètics es veu a la distància dos trons que comencen a fer-se visibles. En ells estan asseguts majestuosament els nostres dos protagonistes, immòbils com dos déus d'or.

Musicalment és un punt molt important, ja que és el final de l'obra i és un moment molt solemne i grandiosos. El ritardando final ajuda a posar el colofó a una escena de bojeria i desvario col·lectiu per la unió d'aquests dos personatges.

“Belkis, la Reina de Saba” és l'obra que el nostre director Lluís Sanjaime ha triat com a peça de lliure elecció al Certamen Internacional de Bandes de Música Ciutat de València d'enguany. Com que es tracta d'un obra original per a orquestra cal fer una transcripció per a banda. Cal dir que no és la primera vegada que la nostra banda simfònica interpreta aquesta obra en un certamen. Va ser Llorenç Mendoza qui va elegir aquesta obra per a anar al Certamen de València l'any 1997 i un any després per al de Múrcia. En aquelles ocasions vam interpretar un arranjament que Lluís Sanjaime ens va deixar per a l'ocasió. Ara està preparant-ne un de nou que s'adequa

a les característiques actuals de l'agrupació.

A nivell personal pense que és una obra molt completa, efectista i amb un final d'eixos que arranca els aplaudiments del públic un compassos abans que acabe l'obra a més de fer alçar a tots dels seients per a aplaudir. Però també he d'afegir que el fet d'interpretar una obra original per a orquestra, i en concret d'Ottorino Respighi, no és gens fàcil. Partim d'unes diferències molt importants quant a la instrumentació i a possibilitats sonores d'alguns instruments, com ara els de corda. Per tant, el repte està més que assegurat.

Bé, estimats lector, només hem quedat convidar-vos, com sempre, a que escolteu l'obra, imagineu totes les situacions que l'autor ens vol recrear amb la seua música i, per suposat, gaudiu amb totes les sensacions sonores de “Belkis, la Reina de Saba”.

certamen  
internacional  
de bandes  
de música  
CIUDAD  
DE VALENCIA  
2006

del 29 de junio al 3 de julio  
www.ciorn-valencia.com

Belkis la Reina de Saba serà l'obra de lliure elecció que la Banda Simfònica interpretarà al proper Certamen Internacional de València. Per a l'ocasió, el nostre director farà una nova transcripció pensant en la plantilla la nostra formació per traure-li tot el suc possible. Al proper número de la revista us informarem amb més detall sobre aquest concurs que se celebrarà l'1 de juliol. La visita del papa Benet XVI a la ciutat de València ha modificat el calendari previst inicialment. Sobre aquestes línies veieu el cartell oficial del Certamen 2006.

Banda Simfònica

## Actuació a la Plaça de Bous de València

La nostra banda actuà a la plaça de bous de València obrint i tancant els festejos corresponents a la Fira de les Falles. Fou una bona ocasió per a tots aquells músics afeccionats als bous de gaudir amb la banda de dues vesprades taurines, encara que les corregudes resultaren prou deslluïdes. Els músics comentàvem fent broma que els únics a donar la volta a l'arena fórem nosaltres - fent referència a l'actuació que els dos dies realitzàrem abans de començar els bous. Evidentment el repertori havia de ser molt específic, pasdobles taurins, i per aquest motiu vam escorcollar a l'arxiu i vam traure algunes petites obres mestres que interpretàrem quan Rut, l'assessora musical de la plaça, ens ho demanava. Aquesta xica, és qui decideix quan la banda ha d'intervenir segons la vàlua de les faenes dels toreros. Tot un ritual. Molts de nosaltres era la primera vegada que acudíem a amenitzar una correguda de bous i no ens vam privar de res: cacaus, tramussos, vinet, misteleta...



Escola de Música

## Dia de la Infantesa



El Dia de la Infantesa és una jornada festiva organitzada per l'Ajuntament que anualment se celebra a la plaça del Parc. Els xiquets de la Vall poden gaudir d'activitats educatives, culturals i lúdico-esportives de diverses associacions locals. La nostra entitat ha participat sempre amb molt de gust. En aquesta edició, vam pensar que seria novedós i atractiu oferir un assaig de la Banda d'Iniciació com els que cada dissabte realitzem a la seu. Era una bona fórmula perquè els vellers més petits i també els seus pares voren i escoltaren en directe molts instruments que potser mai havien vist tan aprop i també mostrar d'una forma natural com funciona un assaig o com es prepara una peça.

Banda Simfònica

## Concert de Nadal



**E**l caràcter familiar d'aquestes festes fa que la gran família de la Schola Cantorum tinga marcat el Concert de Nadal com una cita ineludible per trobar-nos. A més, pel fet que es trobe al final de l'any, facilita que s'aprofite per fer un balanç públic de l'entitat. Així, Teresa Castelló, presentadora de l'acte i vice-presidenta de l'entitat, va repassar alguna de les fites més destacades de l'any del Cinquantenari.

També ens va informar d'una notícia desitjada. La vespra del concert, 16 de desembre, el Butlletí Oficial de l'Estat publicava l'ordre del Ministeri de l'Interior, decidida el 24 de novembre, que declarava l'Ateneu Musical Schola Cantorum una associació d'utilitat pública, la qual cosa és un honor i també té repercussions econòmiques importants.

Parlavem adès que l'entitat és una gran família amb el Taller de Cant, el Cor, el Quadre Artístic, l'Orquestra, l'Escola de Música amb la seua banda i el seu cor, la Banda Simfònica... Enguany ens ha nascut un altre fill: la Banda d'Iniciació. Els alumnes que fa un any que toquen l'instrument necessiten començar a tocar en grup; això els estimula a avançar i els ajuda a acoblar-se als altres instruments. Amb aquest doble objectiu ha nascut la Banda d'Iniciació dirigida per: Lluís Sanjaime, Enrique Salvador i Joan Montón. La Banda d'Iniciació fou qui començà el concert interpretant quatre peces, totes arrançades per Lluís Sanjaime:

- *Pobret Joan...!* de Carl Orff
- *Els pastorets* d'Eduardo López Chávarri
- *Nadal blanc* d'Irving Berlin
- *Himne a l'alegria* de Beethoven

La Banda de l'Escola de Música participa des de fa anys en aquest concert nadalenc. És el pas imprescindible abans de passar a la Banda Simfònica. Com sabran, s'ha establert el costum que els alumnes que entren a les bandes facen un sopar d'obsequi als altres músics i un regal per a l'entitat. Enguany, les seues famílies pensaren de regalar una bandera a la Banda de l'Escola. Es va anunciar el dia de Santa Cecília però s'aprofità aquella nit per presentar-la.

Els directors de la Banda de la Schola de Música són Lluís Sanjaime i Cisco Salvador Daròs. Les peces que interpretaren foren:



Banda Simfònica

## Concert a Vila-Real



A l'endemà del concert de Nadal la banda simfònica es traslladà a Vila-Real per oferir una nova actuació, esta vegada al teatre de la Caixa Rural. Aquesta entitat celebrava el vint-i-sisè Concert de Nadal i convidà a la nostra formació a participar-hi. El teatre es plena de gom a gom molt abans del començament del concert. Entre el públic hi havia músics de la Unió Musical La Lira que acabaven d'amenitzar un homenatge al il·lustre guitarrista Francesc Tàrrega.

1. "Palmira Máñez" (pasdoble) de Vicente Ortiz
2. "El llac dels cignes" (selecció) de Piotr Txaikovski
3. "Belkis, reina de Saba" d'Ottorino Respighi  
El somni de Salomó  
La dansa de Belkis a l'aurora  
Dansa guerrera  
Dansa orgiàstica
4. "La guerra de les galàxies" de John Williams  
Tema principal  
Tema de la princesa Leia  
Banda de la cantina  
Final - Cerimònia de la sala del tron
5. "A la vora del Danubi Blau" de Johann Strauss
6. "Noces de diamant" (marxa commemorativa) de Rafael Beltran
7. "Marxa Radetzky" de Johann Strauss

- *El senyor dels anells* de Howard Shore
- *Gladiator* de Hans Zimmer

Seguidament actuà la banda. Abans, però, es féu un xicotet homenatge a l'anterior Junta Directiva en reconeixement de la seua feina ben feta. Ernesto Segarra, president d'aleshores, en representació d'aquella Junta rebè de mans del president actual, Felip Miralles, el nostre plat del Cinquantenari.

La Banda Simfònica començà amb el pasdoble *Penya La Peseta* de Lluís Sanjaime i amb *La Guerra de les Galàxies* de John Williams. A continuació Fèlix Garcia Peñarrubia al trombó interpretà el Concertino per a trombó opus 4 de Ferdinand David. Amb Fèlix vam viure els moments més emotius de la nit. Fèlix havia perdut son pare feia poc i va voler dedicar-li aquesta actuació. Com diguè Teresa a Fèlix no cal presentar-lo perquè el coneixem tots. Es va formar a la Schola Cantorum i s'ha passat tota la vida entre nosaltres. Un dels motius d'orgull de la Schola Cantorum és haver format grans músics que ocupen places destacades en les millors agrupacions musicals i Fèlix n'és un d'aquests grans músics. Al acabar la seua brillant interpretació Fèlix es dirigí a tots nosaltres, ens parlà de son pare i li dedicà tocant tot sol una breu peça: *Les fulles mortes*.

La darrera peça que interpretà la nostra banda fou el vals més famós de Johann Strauss: *El Danubi blau* i per tancar l'acte, com és habitual al Concert de Nadal, acomiadarem l'any amb l'alegre *marxa Radestky* del mateix compositor.



Eixida cultural

## Viu un dia amb la Simfònica del Vallès

Una de les primeres activitats que la nostra entitat ha organitzat enguany ha estat la visita a Barcelona per escoltar, al Palau de la Música, l'Orquestra Simfònica del Vallès de la qual, com molts de vosaltres sabreu, formen part Òscar Diago (oboè) i Paco Palasí (trombó).

Segons ens explicà Òscar, faltant un mes per al concert s'havien venut molt poques entrades i llavors sorgí una iniciativa -"Viu un dia amb la Simfònica del Vallès- que ofería l'entrada molt barata a escoles de música i grups nombrosos. A més del concert hi havia una visita on s'explicava la història d'aquest edifici emblemàtic del modernisme català. En eixos dies la banda tenia vacances i no era fàcil fer arribar la proposta a tothom, però finalment l'entitat llogà un autobús amb unes cinquanta persones.

Era una bona oportunitat per escoltar i veure en acció dos professionals de la nostra entitat en el seu lloc de treball. A ells els feia il·lusió i a nosaltres també, alhora que estimulava els més joves a seguir els passos d'aquests músics amb qui encara compartim assaigs,



*Mercè Font, Laura Orença i Divina Moya Font davant del Palau de la Música Catalana.*

concerts, actes de carrer. El programa del concert també era atractiu. La primera part estava dedicada a Xavier Monsalvatge, amb el violinista libanès Ara Malikiam com a solista convidat, i la segona part s'interpretava la "Quarta Simfonia" de Txaikovski, sempre sota la batuta de Salvador Brotons.

Taller de Cant

## I Festival Internacional de Música del Sant Esperit



Els alumnes del Taller de Cant i l'Orquestra de l'Ateneu Musical Schola Cantorum, dirigits per

Lluís Sanjaime, tancaren el I Festival Internacional de Música del Sant Esperit celebrat al Monestir Franciscà de Gilet. La sarsuela fou la gran protagonista de la vetllada, amb peces de Moreno Torroba, Sorozábal, Chueca i Vicent Lleó entre d'altres, però també s'escoltaren peces del repertori operístic.

El cicle, nascut amb el desig de potenciar la música feta a la Comunitat Valenciana, s'encentà amb un recital de la soprano Emilia Onrubia, professora del nostre Taller de Cant, acompanyada al piano per Christian Antonio Esteve, també col·laborador de l'entitat, i el clarinetista Xavier Martínez.

Els membres del Taller de Cant han actuat en altres recitals a Rafelbunyol i la Vall amb l'Orquestra "La Perla" de Moscou i en una audició nadalenca a l'església de la Nostra Senyora de l'Assumpció.

Escola de Música. Fi del curs 2004-2005

## L'empedrat del Cinquantenari

*El final del curs 2004-2005 de l'escola tenia un significat especial per estar enquadrat dins de l'any del Cinquantenari. Per tant, fou la millor per gaudir de la bona mà que per cuinar tenen alguns membres de la nostra entitat. Els germans d'Ana, Manolo i Paco, s'encarregaren de guisar un bon paella d'empedrat i Vicent Talamantes s'ocupà de la paella. Com sempre els plats van quedar en el seu punt.*



*El concert de Nadal fou també la presentació en societat de la nova bandera de la banda l'Escola de Música, regalada a l'entitat pels músics i familiars que des de Santa Cecília formen part de la banda de l'escola i la banda simfònica.*

### **Músics que han entrat a la Banda Jovenívola:**

Víctor Peñarroja Jiménez	Clarinet
Alba Pérez Ampuero	Saxòfon Alt
Miriam Oliver Tos	Saxòfon Alt
Joan Bautista Buils Morales	Bombardí
Àngela Canós Nebot	Oboè

### **Músics que han entrat a la Banda Simfònica:**

Francisco Buils Morales	Trompa
Carlos Augusto García Jiménez	Fagot
Jesús Marín Capitán	Saxòfon Alt
Marina Herrero Rodríguez	Bombardí
Jordi Mondragón Jiménez	Trombó
Emma Maria Escobar García	Oboè
Marcos Lorenzo Moya Diago	Oboè
Mireia Pascual Orenga	Percussió
Héctor Valls Mondragón	Percussió
Alejandro Ortiz Gimeno	Percussió
Pau Sastre Miguel	Trompa
Marta Serrano Jiménez	Flauta
Joel Pitarcb Diago	Trompa
Patricia Ros Zaragoza	Contrabaix
Paula Safont Marco	Flauta

Santa Cecília

## Audicions de cambra



*Jerónimo Castelló acompanyat per Jorge Blom-Dahl*

La música de cambra és una activitat poc desenvolupada a la nostra entitat. Tan sols quan arriba Santa Cecília tenim l'oportunitat de comprovar els progressos dels músics que continuen estudiant al conservatori o bé, el nivell d'aquells altres que ja han acabat els seus estudis musicals i es hi dediquen professionalment. En qualsevol cas és un plaer escoltar-los en aquesta faceta de solistes acompanyats per un pianista de la solvència de Jorge Blom-Dahl, o formant petits grups cambrístics.

Les audicions de Santa Cecília canviaren enguany d'escenari i també de dates. A les darreres edicions les actuacions tingueren lloc al saló d'actes de la Caixa Rural La Vall Sant Isidre, però en aquesta oportunitat fou el Teatre Municipal Carmen Tur el que ens acollí el passat 9 de desembre, un mica més tard del què és habitual. El piano de cua que s'usà ens el va cedir amablement el nostre Ajuntament.

Per començar es va estrenar una petita peça per

a piano, una Cançó de Bressol dedicada a Iida, la filla dels nostres enyorats Manolo Segarra el clarinet i Hanna. L'autor de la partitura és Carles Valls, flamant professor del Conservatori Superior d'Alacant i musicòleg de capçalera. Ell mateix s'encarregà de gravar la peça i enviar-se-la als dedicataris.

Després gaudirem de tretze actuacions més on puguerem escoltar peces de tots els colors: des de barroques fins a d'altres de compositors encara vius. Els intèrprets foren Miguel Ángel Segarra (trompeta), Javier Sáez (trombó), Marina Agut (trompeta), Laia Pascual (flauta) i Andrea Martí (cello), Francisco Pascual Salvador (tuba), Jerónimo Castelló (saxòfon alt), Tania Senent i Vicente Javier Galindo (clarinets), Enrique Salvador (clarinet), Rubén de la Rosa (trompeta), Ton Hervàs (flauta) i Sergio López (oboè), Francisco García (trombó) \_sempre acompanyats per Jorge Blom Dahl\_ i a Patrícia Orenga que interpretà una peça al piano també acompanyà Carmelo José Jiménez (flauta) a la darrera intervenció de la nit.



Banda Simfònica

## Concert a Albacete



*Javier Sáez, Victor Morata, Laia Pascual, Miguel Angel Segarra, Andrea Martí, Marina Agut i Jerónimo Castelló immortalitzant la seua estada a Albacete amb la Banda Simfònica.*

**E**ls èxits i la qualitat de la nostra banda simfònica no passen desperbuts entre els melòmans i els professionals de la música. Una mostra és la invitació que la nostra entitat rebé per part de Fernando Bonete, director titular de la Banda Municipal d'Albacete i organitzador del cycle de concerts per a banda que la ciutat manxega programa en la seua Fira.

Aquests cycle té ja una extensa trajectòria però de la mà del senyor Bonete ha pres un nou impuls. Abans es feien concerts a l'aire lliure i per norma es convidava la guanyadora del Certamen Internacional de València. Ara les audicions es fan a l'Auditori, al cor de la ciutat, i es programen concerts durant tres o quatre caps de setmana, amb la participació de bandes de Castella la Manxa i, com no, amb la presència habitual de bandes valencianes.

El gruix de la nostra banda es desplaçà fins a terres manxegues en autobús el dia 11 de setembre i

dinaren a Motilleja. Després del dinar, músics i simpatitzants gaudiren durant unes hores de la Fira i de la ciutat en plenes festes. I a la nit, el concert. Una dels peces que la Banda Simfònica inclogué programa fou el pasdoble *La peña La Peseta*, compost per Lluís Sanjaime. Aquesta partitura fou un regal amb què Juan Lama, conseller del regidor de Cultura de València, vullgué honrar fa tres anys uns amics de la capital manxega i ho encarregà precisament al nostre director. Arrancar amb aquesta peça era una bona manera d'apropar-nos al públic manxec.

Fernando Bonete, amic personal del nostre Lluís Sanjaime, també ens havia demanat que interpretarem les Danses Simfòniques de *West Side Story* de Leonard Bernstein perquè estava segur que causaria un gran impacte entre l'Auditori. I dit i fet, vam traslladar tota la percussió necessària i vam fer realitat el seu desig. La resta del programa es completà amb *El camino real* d'Alfred Reed i *El festí de Baltasar* de Salvador Chulià.

## Parlem amb Emilia Onrubia



**M**assa atreviment o afany de superació? Quina de les dos opcions explica millor el repte de muntar una obra de l'envergadura de *La Flauta Màgica*? A la nostra entitat tothom s'ho prengué com un desafiament estimulante, una aventura suggerent que valia la pena experimentar. Emilia Onrubia, professora del Taller de Cant, fou la promotora que prengué la iniciativa i no va fer botilles quan proposà representar la darrera òpera que Mozart escrigué: "Disposem de les veus addients pels papers de Sarastro (baix) i La Reina de la Nit (soprano coloratura) -dos dels personatges amb tessitura més extrema del repertori operístic- i també per la resta dels personatges principals. I ací, llevat de l'òpera *Marina*, sempre s'han fet sarsueles. Havíem d'aprofitar el 250é aniversari del naixement de Mozart per llançar-nos amb una de les millors obres. De tota manera, per ser precisos *La Flauta Màgica* no és una òpera, és un singspiel, teatre alemany amb

parts parlades i d'altres cantades".

Enfrontar-se a una partitura tan extensa i difícil, i a més en alemany!, no és qualsevol broma però la reacció general fou entusiasta: "Primer ho vaig sondejar entre els alumnes del Taller de Cant i tots em deien: "Oh, què bé si es puguera fer!". A continuació vaig traslladar la idea al president, Felip Miralles i al director escènic, Miquel Ortega que ja havia començat amb el treball preparatori d'una nova sarsuela: *El Asombro de Damasco*. La meua il·lusió sempre ha estat fer la Flauta Màgica!\_ em digué Miquel".

I per què triares *La Flauta* i no una altra obra? "És una òpera molt pedagògica per tots els públics. Té una història que qualsevol xiquet pot seguir però també els adults poden vislumbrar referències simbòliques a la masoneria... A més la música, és fantàstica, composta per un geni en la seua maduresa creadora. Suposa donar un pas

endavant per a la societat. Si som capaços de muntar-la doncs gairebé podríem amb qualsevol cosa!"

Una altre factor per escollir-la fou que Emilia l'ha representada moltes vegades, primer amb el Taller d'Òpera del Conservatori de València i també en una gira amb una companyia professional, sempre interpretant el famós paper de la Reina de la Nit.

Sense haver-la presentat encara -falten uns dos mesos per l'estrena- ja es veuen alguns fruits que Emilia va predir quan proposà muntar-la. La notícia s'ha extès ràpidament i s'ha acostat a l'entitat gent nova, d'altres pobles, alumnes del conservatori per formar part del Quadre Artístic. Per què crida tan l'atenció *La Flauta Màgica*? "És una òpera amb una música poderosa, persuasiva que atrau la gent, que ens inspira i que ens ensenya. Si, és una font de coneixement i la gent s'arrima a eixa font".

Emilia ha incorporat als assaigs Christian Antonio Esteve, un pianista amb qui es divideix la tasca. "Hem gravat junts dos discs, gairebé sempre m'acompanya als recitals, hem treballat molt de repertori cambrístic. Tenim una vella relació des de que vaig acabar la carrera i ens entenem molt bé. A més, com que Christian té origen alemany era perfecte per treballar amb els cantants la pronúncia correcta del text cantat".

***Emilia Onrubia es reincorporà a l'entitat després d'una estada de tres setmanes a Nova York on ha estat realitzant audicions per una sèrie d'agències interessades en treballar amb ella.***

